

לקח מהפרשה,

"לא מאסתים ולא געלתים לכלותם..." (כו' מד')

'חלק גדול ממנת העידוד שלו, יכול היהודי לשאוב בעמדו בתפילה ולו מפאת העובדה שהוא מתפלל לפני אבא שלו, ואבא - כמו אבא - גם אם הבן שלו חטא ופשע נגדו, ירצה תמיד לסלוח ולמחול. 'אבא' נשאר 'אבא' והבן נשאר בן גם אם המרחק ביניהם - בעקבות חטאיו של הבן - הוא גדול מאוד. 'החווה מלובלין' היה בעל צדקה גדול מאוד, וכל יהודי שהגיע אליו ופשט את ידו קיבל מתת הגונה. אבל לעניים שהיו קרוביו העניק הרבי סכום יותר גדול, לקיים: 'ומבשרך לא תתעלם'. פעם הגיע אליו יהודי וביקש צדקה. הרבי כמו תמיד נתן לו סכום הגון. 'אבל אני גם קרוב משפחתו של הרבי הכריז העני. כיצד נעשית קרובי?! התפלא החווה שלא הכיר את העני הזה מעולם! והאיש עשה חשבון לפני הרבי שיש להם איזו שהיא קירבה רחוקה. 'אתה קרוב רחוק', אמר לו הרבי ולא הסכים להגדיל את הסכום שנתן בתחילה. עמד שם יהודי אחד שהאזין לדברים שנאמרו, ואמר לעני: 'בוא ואלמדך כיצד תצליח לשכנע את הרבי... הנה עוד מעט הרבי נכנס לתפלת מנחה. עמוד לידו וכשהרבי יגיע למילים 'אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב' תצעק לו" 'קרוב רחוק'.

כוונתו הייתה שבכך אפשר יהיה לשלול את הטענה שהוא 'קרוב רחוק' של הרבי. והראיה שגם הרבי עצמו כאשר הוא בא להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא ומעוניין להתעטר בזכויותיהם של האבות הקדושים - אברהם יצחק ויעקב - הוא מזכירם בתפלתו למרות אלפי השנים שעברו בין תקופת האבות לתקופתו שלו. ואם כן, גם אם קרבת המשפחה שלך אל הרבי היא רחוקה, אבל עצם העובדה שאתה קרוב צריכה לזכות אותך בסכום יותר גדול.

עשה היהודי לפי העצה שקיבל, והרבי כששמע את המילים 'קרוב רחוק' הבין כלפי מה אמורים הדברים, השתכנע בטענה זו, והגדיל לו את הסכום. כאשר הגיע הסיפור לאחד מהגאונים לבית בריסק, התבטא הגאון ואמר, שהחווה לא היה צריך לסגת מטעונו כלפי העני. שכן גם אם יש 'קרוב רחוק', אבל 'אבא רחוק' לא קיים. אין אבא רחוק! אבא זה אבא!

כאשר האדם מתפלל לפני אביו שבשמים ויודע שמלבד היותו מלך מלכי המלכים ושליט בכל העולמות כולם, הוא גם אבא, אבא אמיתי של כל יהודי ויהודי, התפילה שלו תראה אחרת. (עלינו לשבח)

פינת ההלכה

מהלכות פדיון הבן / ש"ה

מי חייב בפדיון:

- א: מצווה על כל יהודי ישראל - שאינו כהן או לוי - לפדות את בנו הבכור לאמו בחמשה סלעים מכהן.
- ב: מצוות הפדיון מוטלת על האב ולא על האם.
- ג: אם שעשתה פדיון הבן לבנה הבכור, בנה אינו פדוי.
- ד: בן בכור נחשב רק מי שנולד ראשון, ולא הייתה לאימו הפלה לפני לידתו.
- ה: בכור נחשב מי שנולד ראשון לאימא. יתכן שילד שני או שלישי לאביו יצטרך פדיון מפני שהוא בכור לאימא.
- ו: הפילה האם לפני הלידה, צריך לברר אצל רב אם צריך לעשות פדיון, ובאיזה אופן. הדבר תלוי בזמן ההפלה.
- ז: בן לאימא בת כהן או בת לוי פטור מפדיון הבן, גם אם האבא ישראל. (לא כהן ולא לוי).

זמן הפדיון:

- א: פדיון הבן נעשה רק אחרי שעברו על התינוק מאז הלידה שלשים יום, הבכור נפדה ביום השלושים ואחד.
- ב: עושים את הפדיון ביום השלושים ואחד ולא דוחים את המצווה מהזמן שצריכה להיעשות.
- ג: כשהיום השלושים ואחד חל בשבת או בחג, דוחים את הפדיון לאחר השבת/החג.
- ד: כשיום השלושים ואחד חל בחול המועד עושים את הפדיון בחול המועד.
- ה: אשכנזים נוהגים לעשות את הפדיון לכתחילה בשעות היום, אך אם הפדיון נדחה מכל סיבה שהיא יש לעשותו בלילה, ואין לדחותו ליום שאחריו.
- ז: ספרדים נוהגים לעשות את הפדיון גם בלילה לכתחילה. (ילקו"י)

הילד שלי לא שומע בקולי חלק ב'

בשבוע שעבר תארנו את הילד 'המרדן' שלא מוכן לקבל מרות, וציינו שאחת הסיבות לכך היא מאבקי כוח ושליטה - 'מי הבוס בבית'.

איך מתמודדים עם התופעה?

זכרו שאנו המבוגרים, ואנו צריכים לשאוף להיות גם הבוגרים. (לא כל מבוגר התבגר, ולא כל מבוגר יכול להתגבר...). אנו צריכים להוביל מהלך מבלי להיכנס למאבק שהילד מעוניין בו. זהו את הרגע הקריטי הזה, עצרו ואמרו לעצמכם: **'לא אתן לו לגרום אותי'**. זה קשה במיוחד בשלבים הראשונים של התהליך. נעבוד עם השכל ולא עם הרגש. הרגש יוביל אותנו המבוגרים למאבק נוסף: 'נראה לו מי הבוס...!', 'נעניש אותו...!', נשלו ממנו זכויות...! פעולות אלו לא מניבות בדרך כל את התוצאות הרצויות, כי גם לילד יש את הדרכים לנקום. ולאן זה יוביל?! עבדו עם השכל. אמרו לעצמכם אנו נלך בין הטיפות. לא נכנס אתו למאבק, לא נכעס, נשמור על איפוק.

אם הצלחתם לעצור את הרגש ולעבוד עם השכל הצלחתם לעשות 50% של העבודה. על 50% הנותרים איייה בשבוע הבא.

בהצלחה, ושבת שלום שושנה.

"ונתתי שלום בארץ..."

"נאמר בתהילים 'אני שלום וכי אדבר, המה למלחמה'. למה כתוב 'וכי אדבר'? מספיק לומר אני שלום, והמה למלחמה! אלא, השלום האמיתי הוא, כשאין מקום וצורך להסביר את הנטייה והרצון לשלום. שזה דבר מובן מאליו עד שאין צורך לדבר עליו כלל.

אבל כשצריכים להתעסק בשלום ולטפל בו הרבה, כשמכנסים וועידות למען השלום, מייסדים ליגות למענו והשלום עולה תמיד על הפה, סימן הוא שפניהם של אלו ומזימותיהם למלחמה, והשלום בסכנה.

וזה: 'אני שלום' – רגש השלום הוא בי, במהותי!

אבל 'וכי אדבר' - כשהאוויר מלא דיבורים על שלום, אות הוא ש'המה למלחמה'. (אדמו"ר ממודז'ץ)

סיפור לשבת

דרך יסורין

ייסורים מכפרים עוונות מתנה זו קיבלנו בזכות יצחק אבינו. כתוב: "ויהי כי זקן יצחק ותכהן עיניו מראות", אמר יצחק לקב"ה: "ריבון כל העולמים, אדם מת בלא ייסורין מידת הדין תהיה מתוחה כנגדו." אמר לו הקב"ה: (יצחק) חייד, דבר טוב תבעת, וממך אני מתחיל". את הסיפור הבא בעניין זה סיפר הגר"ש יודלביץ, זצ"ל:

יהודי אחד היה למוד בייסורים ומכאובים שונים. מחלות פקדוהו ואת אנשי ביתו, פרנסתו לא הייתה מצויה ברווח, ועוד קשיים שונים ליוו אותו בימי חייו. יום אחד אמר לאשתו, שהוא נוסע לצדיק המקובל רבי מרדכי שרעבי זצ"ל, כדי לשאול מה עליו לעשות כדי שיוקל לו. כשהגיע לבית הרב, התבקש על ידי הרבנית להמתין עד שהרב יתפנה. התיישב האיש באחת הכורסאות, ומכיוון שהיה עייף, שקע בשינה עמוקה. בחלומו הוא רואה את עצמו מגיע לשמיים ורואה לפניו דרך שוממה; אף נפש לא נראתה באופק. דממה מוחלטת שררה במקום. אט אט החל צועד במעלה הדרך. לפתע שמע קול רעש גדול. הקול הולך ומתקרב אליו. ולפתע עוקפת אותו מרכבה גדולה מלאה מלאכים צחורים כשלג. המרכבה חלפה במהירות ונעלמה באופק. אחר כך חלפה על פניו מרכבה נוספת, ובעקבותיה מרכבות רבות, כולן מלאות מלאכים לבנים, חלקם גדולים ועצומים וחלקם קטנים וצנומים. כשתמה שיירת המלאכים הלבנים, החלה לעבור על פניו שיירה ענקית של מרכבות נושאות מלאכים שחורים מטילי אימה. הדבר עורר את סקרנותו, הוא החיש את צעדיו עד שהגיע לכיכר רחבת ידיים ושם מצא את כל המרכבות. המלאכים שירדו מהן פנו לעבר מרכז הכיכר, שם עמדו מאזוניים ענקיות והחלו לעלות עליהן. האיש לא הבין מה מתרחש, עד שהוסבר לו, שכאן הוא בית דין של מעלה, וכעת דנים דינו של אדם. המלאכים העולים על המאזוניים נוצרו מהמצוות ומהעבירות שעשה בימי חייו. ממצווה בשלמות, נברא מלאך גדול וכבד משקל, אך כשהמצווה לא נעשית בשלמות נברא מלאך פגום חסר איברים או דק וצנום. והוא הדין לגבי המלאכים הנוצרים ממעשי העבירות, אלה שנבראו מעבירות שנעשו בכוונה תחילה או מתוך הנאה, נראו כאן גדולים וכבדים. והמלאכים שנבראו מעבירה בשוגג או בהרגשת אונס וכד' היו צנומים וקטנים. אחרי ששמע את דברי ההסבר פנה למרכבות, וראה שעל כל אחת מהן ישנו שלט שעליו כתוב שם של מצווה או של עבירה. על המרכבות שבהן היו המלאכים הלבנים היה כתוב: תלמוד תורה, תפילה, כיבוד אב ואם, גמילות חסדים, שמירת שבת ועוד. על המרכבות של המלאכים השחורים היו שלטים של עבירות כגון: ביטול תורה, לשון הרע, חילול שבת, גזל, קנאה ועוד. ובינתיים המאזוניים הולכות ומתמלאות במלאכים לבנים מצד אחד, ושחורים מצד שני. ובעוד הם מטפסים ועולים על המאזוניים, הוא ביקש לדעת את מי דנים, והשיבו לו, שהוא בעצמו נידון במשפט! הוא נדהם ונחרד לראות כי כמעט כל המלאכים כבר ניצבים על המאזוניים, ההכרעה נוטה לצד המלאכים השחורים. ידע, כי אם זו תהיה התוצאה הסופית, יהיה דינו כדן הרשעים, והחל רועד כולו מפחד. והנה הכרוז מכריז: "האם נשאר עוד מלאכים?" התשובה היא "לא!". ושוב שואל הכרוז: "אולי סבל היהודי ייסורים בימי חייו, וצריך לצרפם לצד הזכויות?"

מיד מופיעה מרכבה ענקית של מלאכים שנבראו מהייסורים שסבל, וכנגד כל מלאך של ייסורים הורידו מהמאזוניים כמה מלאכים שחורים, שכן ייסורים ממרקים ומצרפים את האדם מעוונותיו. כעת רווח לו מעט, כשראה שמשקלם של השחורים הולך ויורד וכפות המאזוניים כמעט השתוו זו לזו. כאשר תמו גם מלאכי הייסורים, ראה שהכף עדיין נוטה במשהו לצד העבירות, והבין שמצבו בכי רע. הנה עוד מעט יוכרז על פסק – דין, והכף נוטה לרעתו. בצר לו נפלטה לפתע מפיו זעקה גדולה ומרה: **"הבו לי עוד קצת ייסורים!"** מקול הצעקה התעורר, ובני ביתו של הרב, שנבהלו מהזעקה חשו לעברו לשאול מה קרה. "רק עכשיו הבין שהכול היה חלום... קם מהכורסא ופנה לעבר הדלת. וכשהרבנית שאלה: "הרי רצית לדבר עם הרב? השיב לה: "כבר אין צורך, קיבלתי את התשובה המתאימה מהשמים!"